

[Handelsministeren.]

punkt, at man ikke bør gå ind i arrangementer, hvor man generelt afgiver suverænitet for at gennemføre ændringer i institutionerne, sådan som mange af de gamle landes partier ønsker det, men vi har tværtimod præciseret, at spørgsmålet om suverænitetsafgivelse eller ej må bero på en konkret afvejning af, hvorvidt nationalstaten og dens ordninger kan klare problemerne hensigtsmæssigt. Hvis nationalstaten og dens administrative ordninger ikke kan klare problemerne så godt, som et overnationalt organ kan, vil det være rimeligt at lade et overnationalt organ overtage funktionen. Det er jo det, der her er sagen. Her fremsættes et forslag, hvori man godtgør – efter min mening er det godtgjort overbevisende – at man vil kunne gennemføre foranstaltninger, der alt taget i betragtning er bedre end dem, nationale patentdirektorater kan klare, når man nu har opbygget et fællesmarked.

Det er klart, at hvis man har det princip, at man slet ikke burde have dette fællesmarked – og det er der jo nogle der har – kan man selvfølgelig sige, at så er der heller ingen grund til at lave rationelle foranstaltninger, der får dette fællesmarked til at virke efter sin hensigt. Så er det måske netop en fordel at stikke yderligere en kæp i hjulet for at påvise, at den beslutning, man traf i sin tid, var forkert. Men hvis man går ud fra, at dette fællesmarked skal virke mest hensigtsmæssigt, så mener jeg også, man konkret må overveje de foranstaltninger, der kan foreslås for at få det til at virke hensigtsmæssigt.

Så er der spørgsmålet, om der overhovedet bliver noget tilbage for nationale patentdirektorater, sådan som spørgsmålet også blev rejst. Her er det min overbevisning, at der altid vil blive noget tilbage for de nationale patentdirektorater, men meget mindre end det, man har i øjeblikket, og derfor vil der ikke blive tale om, at man nedlægger de nationale patentdirektorater, men at man indskrænker aktiviteterne i dem, efterhånden som systemet bliver indarbejdet.

Der har i øvrigt været rejst en række helt konkrete spørgsmål, og man har sagt, at mange af disse ting ønsker man at trænge noget dybere ned i i udvalgsarbejdet. Det vil jeg gerne tilslutte mig, at man gør, og jeg vil sige, at selv om regeringen naturligvis er interesseret i, at denne sag får en hurtig behandling, er det dog

ikke anderledes, end at vi naturligvis lægger vægt på, at denne behandling også er grundig. Man må bruge den tid, der er nødvendig, for at udvalget kan få alle de oplysninger, der er nødvendige for en endelig stillingtagen.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg var lidt ked af den personlige form i hr. Wilhjelm's seneste udtalelser, for det synes jeg egentlig ikke skulle være nødvendigt, når vi diskuterer et anliggende, der har saglige elementer nok til, at man kan fordybe sig i det. Jeg vil bare sige ganske kort, at der kan jo ikke blive tale om noget EF-direktiv, hvor man kommer og siger, at det skal vi. Det er jo sådan, at EF-direktiver – og jeg må gå ud fra, at det er det, hr. Wilhjelm taler om – kun kan vedtages, hvis Danmark giver sin tilslutning.

Endelig vil jeg sige, at det er altså ikke mig, der har skrevet Romtraktatens artikel 235. Den består med det indhold, som hr. Wilhjelm jo udmærket kender fra mange diskussioner, og det synes jeg i og for sig man kan nøjes med at konstatere, hvad enten jeg har haft den ene eller den anden stilling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

På grund af det sene tidspunkt skal jeg lade det næste punkt på dagsordenen udgå.

Den sidste sag på dagsordenen var:
Valg af 5 medlemmer og 5 stedfortrædere til Europarådets rådgivende forsamling.
(Jfr. tidenden sp. 2582).

Formanden:

Til dette valg er anmeldt følgende valggrupper:

En gruppe på 73 medlemmer: socialdemokratiet, det radikale venstre og Steenholdt, og en gruppe på 54 medlemmer: venstre, det konservative folkeparti, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti.